

איציק מאנגר בבית מרזח בוויילנה

בבית המרזח של נְלִפְקָה היה שמח. את המסיבה ערך המשורר איציק מאנגר, שהתגלגל איכשהו לוויילנה מצ'רנוביץ או מיאסי. עכשיו, כוסית סליבוביץ' בידו, נשא דרשה מחורזת והקהל בלע בשקיקה כל מילה. בחורות בעלות-צורה, מעריצות של כל האמנויות למיניהן, נשמו בפיות פעורים למחצה, כמו תרנגולות ביום שרב, ומתו לתפוס אף הבהוב קל של מבטו המעורפל. אבל לא – איציק מאנגר פסע פרוע בלורית מחרוז לחרוז ומבית לבית. כשסיים את דברי השירה, עוד גבר הרעש. לא היה סוף להרמת הכוסיות. שחקנים טירטרו, סופרים הצטעקו, יהודים מכובדים, שעזרו לחבורת היחפנים בשעת דוחקם ואהבו אותם כאילו היו בניהם, ליקקו את האצבעות – גם מן ה"צימס" גם מן המהומה כולה...

כמה וילנה להוטה אחר אלילים חדשים!... כל מיני ארזי-פרחי צעירים באו והציפו את העיר. אופנות חדשות התחילו להנהיג – לקרוא מחזות, לחפש אחר ספרות...

אברהם קרפינוביץ', **סיפורי וילנה** (מיידיש – אברהם יבין. עם עובד, 1995), ע' 25-26

אברהם קרפינוביץ' נולד בשנת 1918 בוויילנה ולמד בתיכון בו היתה שפת ההוראה יידיש. אביו היה מנהל התיאטרון העממי בוויילנה ונספה בשואה. עם פלישת הגרמנים ב-1941 נמלט אברהם והגיע עד קזחסטן. לאחר המלחמה חזר לוויילנה. באפריל 1947 עלה על אוניית המעפילים "תיאודור הרצל" שנתפסה על ידי הבריטים ונשלח למאסר בקפריסין. בשנת 1949 עלה אברהם לישראל, בה כתב ספרות ומונוגרפיות ביידיש. בשנת 1976 זכה בפרס "מנדלי מוכר ספרים" לסופרי יידיש. בשנת 1988 זכה בפרס ראש הממשלה לספרות יידיש.

אברהם קרפינוביץ' נפטר בשנת 2004.